

**Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Φ.— Ἰπάρχουν εἰς τῆς πλάσεως τὴν τόσην περικλίαν κηπόσα ζῶα, Περικλῆ, πού διχως δυσκολίαν πετόν μακρὰν τὰ πόδια των, τὰ χέρια, τὸ στομάχι, τὸν ἀραλό, τὰ σπλάγχνα των, καὶ ὅ, τι μέλος λάχη, καὶ ὕστερα πάλι—φοβερὸν νὰ τὸ προφέρῃ στόμα—μαζεύουν τὰ κομμάτια των καὶ γίνοντ' ἓνα σῶμα.

Π.—Τί λές, μορέ;

Φ.— Μιλῶ σωστά σὰν ἄνθρωπος σπουδαίος, καὶ σὺ γαιδουρί ξίστροτω καὶ ἀγράμματος χυδαίος ποτὶ σου δὲν ἐνόησες τὸ τί σημαίνει πλάσις καὶ τί θὰ πῶν μυστήρια τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης.

Π.—Θ' ἀναγκασθῶ ἵσὸ μείσι σου νὰ μὴν ἀφήσω τρίχη.

Φ.—Αὐτῶν τῶν ζῶων ἤθελα τὸ χάρισμα νὰ εἶχα, καὶ ὅταν κηπόσοι ρήτορες θρασίεις ἴσὸ Βουλευτήριον τὸν νέον νόμον τοῦ κηπνοῦ τὸν θεωροῦν σωτήριον νὰ ρίχνω τὸνα χέρι μου ἀμέσως ἀπὸ πᾶνω καὶ μὲ γροθιαῖς τὰ μούτρα των μουσοῦνας νὰ τὰ κάνω.

Κ1' ὅταν κανέννας πολεμῆ ἔκ των χειρῶντων φίλων τὸν νέον σιδηρόδρομον τῶν Καλαμῶν καὶ Μύλων, ἐνῶ ἐκεῖνος ταμπουκᾷ καὶ λείπει τὸν κακὸ του νὰ ρίχνω τὸ κεφάλι μου νὰ σπάζῃ τὸ ἴδιόν του.

Κ1' ὅταν κανέννας ἐξυμνῆ μετὰ μονομανίας τὸ Ὑπουργεῖον, Περικλῆ, τὸ τῆς Συγκοινωνίας, νὰ τοῦ πετῶ ἴσὸ στόμα του τὴν ἀθεντῆ μου σπλήνα ἢ καὶ κανένα εἶσομον ἐντερικὸν σωλήνα.

Κ1' ὅταν κημμῆ βλαχόκαλτα, πού ξαπλωμένη χάσαι καὶ εἰς εἶπὸ πῆ ὁ Θεόδωρος ποτὶ δὲν ἀντιράσκει, σπουδαία Νομοσχέδια ψηφίῃ σταυροποδὶ νὰ τοῦ πετῶ ἴσὸ μούτρα του ἀδύνα σελιῶδη.

Κ1' ὁ Δελτηγῶργος σὰν ἡμιλῆ περι τῶν ἐν Αἰγύπτῳ τῆς ἀκοῆς τὸ τυμπανον μακρὰν μου νὰ τὸ ρίπτω, καὶ ὅπταν μᾶς ὑπόσεται νὰ τὰ ἐξομαλύνῃ νὰ τρέχῃ τὸ ποδᾶρι μου τὸ στόμα του νὰ κλεινῇ, καὶ τοῦ Ζαήμη τοῦ σοφοῦ, πού σιωπᾷ πάλι,

νὰ τοῦ πετῶ τὴν γλώσσα σου ν' ἀρχίξῃ νὰ ἡμιλῆ, καὶ εἰσάγων Νομοσχέδια Χρυσότομος νὰ φαίνεται καὶ ὁ κόμος μὲ τὰ λόγια του καὶ αὐτὸς νὰ ξεκουραίνεται.

Κ1' ὁ Βαλακμάκης σὰν ἡμιλῆ νὰ χύνω τὰ νερά μου καὶ σὰν ἡμιλῆ ὁ Θεόδωρος νὰ βγαῖω τάντερα μου,

καὶ σὰν τελεσιῶν, Περικλῆ, νὰ τὰ ξεκημῆζω καὶ ἴσὸν εἰς τὸ πάλκο μου μαζὶ σου νὰ χεζεύω.

Κ1' ὅπταν φοβερίζεται ἀπὸ τὸν Θεόδωρ,

ὁ Σταμπουλῶς ὁ Βούλγαρος καὶ ὁ Σαλιουβούρ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ μέλη μου ἀμέσως νὰ σκορπίσω, νὰ μείνω τίποτ' ἀπ' ἡμᾶς καὶ τίποτ' ἀπ' ἀπίσω, ὡς νὰ πέρασῃ ὁ θυμὸς τοῦ πρώτου Στρατηλάτου

καὶ ἀπὸ πολέμους φοβεροῦς ὕσασσεν τὰ μαλάκα του.

Κ1' ὅπταν τὸ Κορβὸν τοῦ ἴσὸν νύστα μᾶς ψοφήσῃ καὶ ἡ πλειονοψφῆρα τὸ ἴσὸν κευτουροῦ ψηφίση καὶ Νομοσχέδια κηπνοῦ καὶ Μύλων-Καλαμῶν, ὕπεικουσα ἴσὸν βραζέζοντα τοῦ Θεόδωρ θυμῶν,

ὅπταν καὶ ξεκουμισθῆ ἴσὸν τέλος τὸ κοπάδι καὶ Τράκα ὄνθ θὰ βλίπωμε μηδὲ Γεωργιάδη, τότε ὅπου τὸν Θεόδωρο καθέννας θὰ συγχίρη

τὸ κάτω κάτω ἄντερο ν' ἀρπάξω εἰς τὸ χέρι, πού ὅπως ἔμαθες καὶ σὺ καὶ οἱ ἄλλοι συμπόλιται ἀπειθυμημένον ἔντερον παρ' ἱατροῖς καλιτάι, καὶ νὰ χημῆζω μὲ αὐτὸ ἴσὸν Βουλευτᾶς ἀπάνω

καὶ πάτ καὶ κηουτ τὰ μούτρα των πατσάδες νὰ τὰ κάνω, νὰ ἐδῶ δὲ τὸν Θεόδωρο μ' ἐκείνο τάντερο μου καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ νὰ τὸν τραβῶ καταμωσῆ τοῦ δρόμου καὶ νὰ φωνάζω ἴσὸν λαὸν καὶ εἰς καθὲ πειναλιέν :

«ἴδε ὁ μέγας ἄνθρωπος, ὁ μέγας Ναπολιέν».

Ἄφου δὲ τὸ καθήκον μου πρεπόντως ἐκτελίσω καὶ ἀλύπητα Πραθυποργῶν καὶ Βουλευτᾶς ἀλίως, τὸ ἄντερο μου ἔπειτα νὰ κρύψω ἴσὸν κολιά μου καὶ ὅτω πῶς, βρὲ Περικλῆ, νὰ πάω ἴσὸν δουλειᾶ μου. Κατάλαβες;

Π.— Κατάλαβα...

Φ.— Χαίρω πάλι, μαγκούρη, καὶ εἶθε νὰ καταλάβαιναν καὶ οἱ ἄλλοι σου μούφοι, γὰρ νὰ μὴν ἔχωμε φαγὶ καὶ τακτικό καὶ πρόχειρο γιγαχὶ μὲ ἀλογόμυγαεις καὶ σούπ' ἀπὸ σκαντζόχοιρο. Κατάλαβες;

Π.— Κατάλαβα...

Φ.— Δός μου λοιπὸν στήλαρ.

Π.— Ὅρσε ἴσὸν κάτω ἄντερο ἴπτα κλωτσιᾶς, σαλιήρη.

Καὶ πού ἐνδιαφέρει — τοῦ Ρωμιοῦ μας τὸ κεμερί.

Ἵσοι τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἀλλήν ὁμιλίαν παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν καὶ ταυτοχρόνως μετ' αὐτῆς καὶ ὅ, τι μᾶς ὀφείλουν.

Ἵστοις ἐτ' ἀγῆρ φιλόμουσος ἐπιθυμῆ νὰ ἴδῃ τοῦ φιλοσόφου Φασουλῆ τὸ φοβερόν βιβλίον, πωλεῖται εἰς τὸ σπῆτι μας, εἰς τοῦ Κωνσταντινίδῃ, καὶ ἴσὸς τῆς Ἑστίας τῆς γνωστῆς τὸ Βιβλιοπωλείον.